

Frații locuind împreună în unire (Psalmul 133)

Frații locuind împreună în unire (Psalmul 133)

Toți frații, citind acest psalm, simt că el este de toată frumusețea. Chiar dacă el privește pe poporul evreu când va fi împreună, privește însă și adunarea lui Dumnezeu. Noi îl luăm ca pentru adunarea lui Dumnezeu și chiar dacă nu putem lămurii toate cuvintele lui așa cum ne-ar fi voia, simțim totuși că în el este ceva foarte bun și foarte plăcut.

"Iată," începe psalmul. Se știe că acest cuvânt este întrebuițat ca să atragă luarea aminte, ca să-ți îndrepte privirile spre ceva vrednic de privit. Așa este și aici. "Iată ce bine și ce plăcut este să locuiască frații împreună în unire." Aceasta este o priveliște minunată, un lucru care face să fie privit de aproape și imitat.

Este bine și plăcut ca adunarea să fie strâns unită în dragostea Domnului Isus. Prin aceasta, lucrarea de răspândire a evangheliei propășește. De la o astfel de adunare pleacă o influență binefăcătoare până la mari depărtări. Prin ea frații sunt ajutați să crească în har, lucru pe care apostolul Pavel îl dă în cuvintele: "Încolo, fraților, fiți sănătoși, desăvârșiți-vă, îmbărbătați-vă, fiți cu un cuget, trăiți în pace; și Dumnezeul dragostei și al păcii va fi cu voi" (2 Corinteni 13.11). Ea face ca viața de rugăciune să fie sporită și rugăciunile ascultate. Unirea fraților în iubire, recomandă evanghelia celor ce nu sunt încă credincioși. "Voi sunteți lumina lumii, voi sunteți sarea pământului."

Unirea fraților este ceva rar în lume. Câți dintre noi am întâlnit o casă bine unită! Când sunt mai mulți frați împreună parcă sunt anume ca să se certe între ei și chiar să se bată, încât părinții sunt nevoiți să intervină adeseori pentru pace. Și o astfel de casă numai atrăgătoare nu poate fi. Rar întâlnești o casă în care să fie șapte, opt frați și surori care să se supună unul altuia și să se respecte unul pe altul.

În adunare însă trebuie să domnească pacea și iubirea; iar unde nu este așa, te întrebi dacă adunarea aceea este adunarea Domnului Hristos.

Vechiul Testament ne vorbește de Avraam și de Lot. Mult timp ei au locuit împreună în unire. Când însă n-a mai fost unire, Avraam a spus: "Te rog să nu fie ceartă între mine și tine, între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă tu apuci la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga" (Geneza 13.8-9).

Iosif a fost invidiat de frații săi, care au vrut să-l omoare, dar l-au vandut rob. În casa lor era o stare care nu era bună.

Credincioșii însă trebuie să se iubească, să locuiască împreună în unire. În adevăr, sunt atâtea motive ca să ne iubim și să fim împreună în unire. Nu avem toți același Tată? Nu avem același Mântuitor și Păstor? Nu avem toți același Duh Sfânt care ne călăuzește? Nu urmărim cu toții aceeași țință și aceeași cale către cer? Nu alcătuim noi, prin Duhul Sfânt, trupul Domnului Hristos? Nu este fiecare dintre noi un mădular al acestui trup?

Drept este că, nefiind încă desăvârșiți, se mai ivesc câteodată între noi și lucruri care vatămă unirea și iubirea dintre noi. Credem însă că aceste lucruri nu sunt așa de mari încât să ne împiedice de a ne iubi unii pe alții. Fiecare din noi suntem o lucrare a harului lui Dumnezeu. La unii, lucrarea este mai înaintată, la alții ea este încă mai mică, dar în fiecare trebuie să fie ceva din Domnul Isus. Ei bine, acel ceva se cade să căutăm să-l vedem, căci este vrednic de iubit. Ce se întâmplă însă? Din lipsa noastră de înțelepciune, în loc să vedem ce a pus Dumnezeu într-un suflet care s-a întors la El, vedem mai de grabă ce iese din firea lui pământească. Aceasta nu poate fi decat urât, neplăcut. Ceea ce este însă din Domnul Isus este frumos și plăcut.

Unirea, legătura dragostei frațești, este binefăcătoare. Cei dintâi creștini erau o inimă și un suflet (Fapte 4.32). Ea se răsfrânge și asupra celor de curând întorși la Dumnezeu, care se uită cu mare atenție la cei mai de demult întorși la Dumnezeu. În sufletul lor se ridică adeseori dorința: Când să fiu și eu ca fratele cutare sau ca sora cutare? În fața ochilor lor, noi suntem foarte frumoși și aleși. Când ei văd la noi dragoste, le prinde foarte bine și sunt îmbărbătați.

Legătura frățască este adeseori binefăcătoare și pentru lume. Păgânii ziceau despre cei dintâi creștini: "Iată cât de mult se iubesc!" Lucrul acesta îi umplea de admirație și le făcea bine.

Domnul Dumnezeu nostru, Tatăl nostru cel bun, vrea ca noi să ne iubim între noi, să locuim împreună în unire. Diavolul urmărește să ne despartă întâi de Dumnezeu Cel viu și adevărat, și pe urmă și între noi. Dar noi nu suntem în neștiință de planurile lui. Și dacă am băgat de seamă lucrul acesta, ne vom feri ca de foc de tot ce poate să vatăme legătura dragostei dintre noi. Să stăm strâns uniți între noi, ca să nu facem voia vrajmașului sufletelor noastre. "Desparte-i și apoi stăpânește-i" era vorba după care se luau romanii de demult; iar vorba aceasta a rămas până astăzi ca un lucru de la cel rău.

În acest psalm sunt două asemănări care ne arată cât de scump este gândul unirii în dragoste înaintea lui Dumnezeu: mirul de preț și roua Hermonului.

Mirul de preț (nardul) ar putea să fie dat cu un alt cuvânt pe care îl pricepem mai ușor: parfumul, cu toate că nu este același lucru. Mirul de preț este descris la Exod 30 și era o amestecătură de lucruri puternic și frumos mirositoare. Amestec ca acela nimeni n-avea voie să facă. Cu mirul acela a fost uns Aaron.

Pe capul lui Aaron a fost turnat acest mir de preț. Și pentru că era plămădit în untdelemn, curgea pe barbă și ajungea până pe la guler; unii zic că până pe marginea de jos a veșmântului. Nu păta, căci parfumul nu pătează. Un miros plăcut pleca astfel de la Aaron la cei care veneau în legătură cu el. Aceasta înfățișează pe Duhul Sfânt, Duh de dragoste și de pace. Duhul Sfânt coboară asupra celui credincios și acesta devine prin El un om care, fiind în Hristos, răspândește în jurul său o mireasmă. "În adevăr, noi suntem înaintea lui Dumnezeu o mireasmă a lui Hristos printre cei ce sunt pe calea mântuirii și printre cei ce sunt pe calea pierzării: pentru aceștia, o mireasmă de la moarte spre moarte;

pentru aceia, o mireasmă de la viață spre viață" (2 Corinteni 2.15-16). Cei ce sunt ai Domnului răspândesc deci un parfum plăcut pentru unii și nesuferit pentru alții.

Iubirea frățească răspândește în jurul ei binecuvântare: de la Dumnezeu la oameni, de la frați la frați, de la frați la lume. Oamenii au dreptul să se aștepte de la noi la ceva ce nu văd în lume.

Când a intrat cineva parfumat într-o casă, numaidecât se simte de toți cei de acolo. Spun aceasta nu ca să recomand parfumul - deși n-am prea multe cuvinte de osândit în privința lui - mă servesc însă de aceasta ca de o asemănare. Oriunde ne-am găsi, să se poată spune despre noi: Nu știm ce au oamenii aceștia, au însă ceva deosebit, fața le este surâzătoare, blândețea lor îți sare în ochi, au cuvinte bune, nu te pridesc cu vorba și nu te ăneacă într-un potop de cuvinte, ce vezi la ei nu întâlnești la oricine... Noi nu căutăm să fim așa de ochii oamenilor, dar dacă suntem cu Domnul Isus, ascultători în totul de El, așa suntem sau vom fi.

Regula este ca toți să răspândim în jur binecuvântare. Că unii nu pot suferi această mireasmă care pornește de la noi, este adevărat; dar sunt și alții care o doresc și o prețuiesc.

O altă comparație pe care o întrebuințează psalmistul aici este "roua Hermonului." Hermonul este un munte înalt mai mult de trei mii de metri, cum nu avem în țara noastră. La poalele acestui munte este un șes cu multă apă. Pe el cresc ierburi viguroase. Căldura mare a zilei absoarbe multă apă și aburii mulți se înalță deasupra. Muntele este mai tot anul acoperit cu zăpadă. Când vine seara, se lasă în jos o boare răcoroasă, care face ca aburii să se transforme într-o rouă îmbelșugată. Deci de pe munte, de sus pornește o influență binefăcătoare. Toți arborii, toate plantele care sunt pe acolo, sunt foarte mult înviorate de această rouă care se coboară pe munții Sionului. - Sionul fiind departe de Hermon, unii au luat termenul "roua Hermonului" numai ca termen de comparație: deci cum se coboară roua pe Hermon, așa se coboară binecuvântarea pe Sion.

De la Dumnezeu de sus vine orice lucru bun și orice dar desăvârșit. Toată înviorarea de la El ne vine. El ne înviorează și prin legătura dragostei frățești, prin strângerea noastră laolaltă. Cel înviorat răspândește la rândul lui înviorarea cu care a fost înviorat.

Fratele sau sora care a fost binecuvântat de Dumnezeu printr-o stare materială mai bună, înviorează dând altora din bunurile lui pământești. Binefacerea trebuie să fie cultivată între cei credincioși, ca să putem veni în ajutorul celor lipsiți. Să avem un ochi deschis care să vadă ușor lipsa altora și, după putință, să le venim în ajutor. Nu este cunoscut tot binele care se face între noi. Și este natural să nu fie cunoscut. Dar se face. Când și când auzi: Sora cutare, ce femeie credincioasă, cum simțea ea împreună cu altul și cum știa ea să strecoare ajutorul la timpul potrivit!

La moartea Dorcăi, abia atunci au venit văduvele și au spus: Rochia aceasta, haina aceasta, ea mi le-a făcut!... Tot așa și între noi. Împrejurările devenind tot mai grele, mă tem ca nu cumva să devenim mai închiși față de nevoile altora. Să sporim în toate privințele, deci și în aceasta. Ce fel de dragoste este aceea dacă nu-ți deschizi și inima și punga, ca să vii în ajutorul celui lipsit? Lucrul acesta trebuie să se facă fără zgomot, fără trâmbițare. Și nu numai celor dintre credincioși.

Pe de altă parte, cel înviorat de Domnul printr-o cunoștință mai bună a Cuvântului lui Dumnezeu va înviora și el, la rândul lui, pe cei fără cunoștință. Cine are cunoștință să nu piardă din vedere pe cel ce n-are cunoștință și să se coboare până la el ca să-l învețe. Un vestitor al evangheliei, când auzea pe alții vorbind filosofie îi părea rău că el nu poate vorbi în felul lor. Vorbirea lui era simplă, dar a fost de mult folos pentru alții. Cineva spunea: Vorbește așa ca să te înțeleagă cei de jos, cei simpli, căci dacă te-or înțelege ei, te vor înțelege și cei cu multă carte; dacă însă te înțelege numai cel cu carte, cel de jos rămâne nehrănit.

Ah, în ce privește evanghelia, câtă neștiința este! Suntem datori să dăm altora din ceea ce ne-a dat Dumnezeu.

Cine are experiență în viața creștină - și toți avem experiență, dar nu toți în aceeași măsură - trebuie să vină în ajutorul celui fără experiență. În felul acesta experiența trece de la unul la altul. Cine a fost mângâiat de Domnul trebuie să mângâie și el, la rândul lui, pe alții, cu ce a fost el mângâiat, ca și cu o rouă binefăcătoare.

"Acolo dă Domnul binecuvântarea." Cât de necesari suntem unii altora! Frații mai mari îngrijesc de cei mai mici. Am vizitat nu de mult pe un frate care are patru copii. Pleacă și el și ea la lucru. În grija cui îi lași? am întrebat. Și mi-a răspuns: "În grija Celui Mare." Tot așa și în adunare, unde este vorba de a sluji, nu de a stăpâni.

Suntem necesari unii altora. Un instrument cu coarde nu are toate coardele la fel, fiecare coardă este de un anumit fel; dar toate coardele se armonizează între ele ca să poată da cântarea pe care cel priceput la cântare poate s-o execute. Tot așa și noi: nu toți suntem la fel, dar toți suntem copiii aceluiași Tată. Să ne armonizăm între noi prin unire, prin legătura dragostei frățești. Dacă toți căutăm slava lui Dumnezeu, trebuie să ajungem la arătarea acestei uniri. Dacă slujim unii altora în dragoste, trebuie să ajungem acolo. Dacă socotim pe fiecare mai presus de noi înșine și fiecare dăm întâietate altuia în cinste, trebuie să ajungem la această armonie.

"Acolo dă Domnul binecuvântarea, viața pentru veșnicie," unde frații locuiesc împreună în unire, iubindu-se cu o iubire care vine de sus, de la Părintele luminilor.

clickbible.org